

Full diocesà

26 d'octubre del 2025

p4 — Inaugurat un nou curs de l'ISCRVic

p5 — Escolta la veu de la Creació

p6 —

Dilexi te ("T'he estimat"), la primera exhortació apostòlica del papa Lleó XIV

La Santa Seu va fer pública, dijous 9 d'octubre, la primera exhortació apostòlica del papa Lleó XIV, *Dilexi te* ("T'he estimat"), sobre l'amor envers els pobres, signada el 4 d'octubre de 2025, festa de sant Francesc d'Assís.

«Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

(35,12-14.16-18)

Salm responsorial

Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.

[33]

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'Esperit, perquè l'esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moriríeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

(4,6-8.16-18)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejunó dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia

quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

(Lc 18,9-14)

«El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres»

«El crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols»

Andrey Castrillón, prev.

Arribem al darrer pas de la catequesi sobre la pregària que hem recorregut aquests diumenges. Avui Jesús s'adreça a aquells que es tenien per justos i menyspreaven els altres, per ensenyar-los sobre la humilitat: davant de Déu no compten les aparences, sinó la veritat del cor.

Al temple, dos homes encarnen dues maneres de pregar: el fariseu és l'home religiós irrepreensible, complidor i zelós. Tot i això, l'evangelí indica que pregava «amb si mateix». La seva oració és un monòleg centrat en els propis mèrits, més preocupat per autojustificar-se que per trobar-se amb Déu. Quan la pregària es converteix en un mirall, ja no és diàleg, sinó frases buides.

El publicà, en canvi, s'acosta amb gestos que parlen més que les paraules. Resta a distància, es colpeja el pit, suplica breument i reconeix la seva condició pecadora. Es presenta davant de Déu sense avals i amb la seva dignitat compromesa, lliurant-se a la gràcia i misericòrdia divines.

Amb aquesta paràbola, Jesús capgira l'escala dels valors humans i desfà les pretensions dels segurs d'ells mateixos. El qui es veia per damunt dels altres torna sense res; el qui era mirat com a indigne, rebutjat i menystingut és justificat. Llavors l'orgull cau i la humilitat que semblava feblesa rep la recompensa.

Així es completa el nostre camí sobre la pregària: aquesta és agraïda, perseverant i humil. L'evangelí d'avui, però, ens adverteix que l'oració no pot convertir-se en exhibició ni en judici sobre els altres. Déu no escolta les paraules dites amb arrogància, sinó el clam sincer d'un cor que es reconeix necessitats del seu perdó. Només qui busca Déu amb senzillesa pot tornar a casa justificat.

La imatge

Amb la paràbola del fariseu i el cobrador de l'impost, Jesús blasma els qui es tenen per justos davant de Déu. Només de contemplar el quadre és evident quin model recomana. El fariseu té una manera de fer ridícula, sobretot en les relacions amb Déu, que ens coneix fins al moll dels ossos. El publicà és realista, en reconèixer el mal comès i acudint amb confiança a qui ens guareix.

El fariseu i el publicà (1860).
John Everett Millais

Agenda

Lit. hores: Setmana II

27 dilluns

—Sant Frumenci, mr.
Rm 8, 12-17 / Salm 67 /
Lc 13, 10-17

28 dimarts

—Sant Simó Cananeu i Sant Judes Tadeu, apòstols
Ef 2, 19-22 / Salm 18 / Lc 6, 12-19

29 dimecres

—Sant Narcís
—Sant Maximilià
—Santa Eusebia
Rm 8, 26-30 / Salm 12 /
Lc 13, 22-30

30 dijous

—Sant Marcel
Rm 8, 31b-39 / Salm 108 /
Lc 13, 31-35

31 divendres

—Sant Quintí
Rm 9, 1-5 / Salm 147 / Lc 14, 1-6

1 dissabte

Solemnitat de Tots Sants
Comença novembre, consagrat a les ànimes del purgatori
Ap 7, 2-4.9-14 / Salm 23 / 1Jo, 1-3 / Mt 5, 1-12a

2 diumenge

Commemoració dels Fidels Difunts
—Sant Victori, bisbe (s. III)
—Sant Tobies, màrtir (s. IV)
Is 25,6a.7-9 / Salm 102 / Rm 14,7-9.10b-12 / Mt 25,31-46

Inaugurat un nou curs de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic

Redacció

El passat dijous, 9 d'octubre va tenir lloc la inauguració oficial del curs acadèmic 2025-26 de l'ISCRVic amb l'assistència d'una trentena de persones entre alumnat i docents del centre.

A 2/4 de 7 de la tarda va tenir lloc la celebració de l'eucaristia a l'església del Seminari Vic, i una hora més tard va començar l'acte acadèmic, centrat per la lliçó inaugural sota el títol *"Jubileu: del so del xofar al batec de l'Església"* a càrrec del Dr. Mn. Xavier Romero Galdeano, professor estable de l'ISCRVic, a la sala d'actes Torras i Bages del Seminari de Vic.

L'acte pròpiament acadèmic va començar amb unes paraules de benvinguda del rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Dr. Joan Torra Bitlloch, que engloba aquest institut i la resta dels que hi ha a Catalunya i Balears. Torra va explicar part del funcionament d'aquests instituts i també va parlar del Concili de Nicea, que enguany es compleixen els 1700 anys de la seva celebració.

El secretari acadèmic de l'Institut Superior de Ciències Religioses (ISCRVic), Abel Miró Comas, va llegir la memòria del curs anterior. Miró va posar de relleu el Màster en Humanitats Cristianes, que enguany ha començat amb molt bon peu.

Va posar de relleu el treball i la tenacitat del director Marc Sureda Jubany en posar en funcionament aquest màster.

El ponent de la lliçó inaugural va ser presentat pel vicedirector de l'Institut, Jaume Casamitjana Vilaseca, que va posar de relleu el seu currículum acadèmic i pastoral.

A continuació, l'acte va comptar amb la intervenció del Dr. Xavier Romero Galdeano que va centrar la seva exposició en l'etimologia de la paraula jubileu, els seus orígens bíblics, el sentit històric del jubileu a l'Església i finalment va tractar de la visió teològica i la dimensió pastoral. Romero va definir el jubileu com "una porta oberta a la renovació interior i comunitària". Va explicar que no és només una celebració exterior, sinó que "és una gràcia que transforma". També va assenyalar que és una bona oportunitat per tornar a començar.

Finalment, l'acte el va tancar el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova Casanova que va parlar de l'esperança, que és el lema del jubileu d'enguany. Va explicar que l'institut és un lloc d'esperança, per tal de donar sentit a l'existència humana. Va acabar remarcant que l'esperança ha d'estar sempre posada en Crist i en Déu.

“Escolta la veu de la Creació”, vetlla de pregària Parròquia de Sta Maria del Vilar (Castellbell i el Vilar)

Comissió diocesana per a l'ecologia humana

En el marc de l'església parroquial de la Sagrada Família de la Bauma, va tenir lloc una vetlla de pregària per celebrar el període del Temps de la Creació. El dia triat fou el 28 de setembre a les 7 de la tarda.

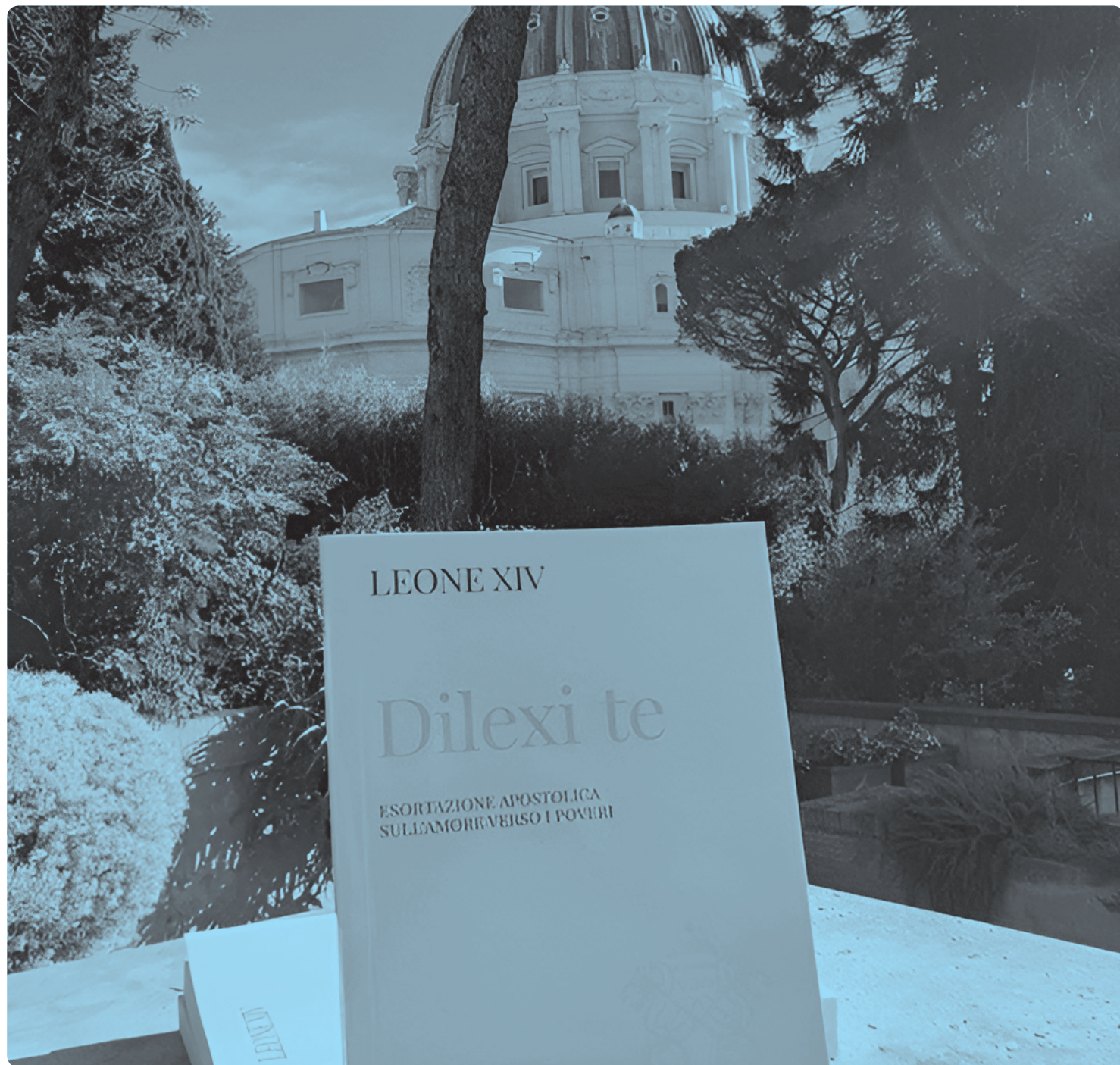
La citada església, en procés de restauració, va acollir unes 40 persones que participaren en la pregària, commemorant, també, el 10è aniversari de la publicació de l'encíclica *Laudato Si'* del papa Francesc. La vetlla va ser preparada pel grup parroquial *Laudato Si'*, i conduïda a través d'audiovisuals creats per l'ocasió sobre la Creació (Gènesi 1), les accions de l'home i l'encíclica *Laudato Si'*, finalitzant amb unes reflexions individuals. El grup de Tàrraga, A trenc d'alba, ens va acompanyar amb la seva veu i guitarra. Entre tots, es va crear un marc de recolliment ideal que va finalitzar amb la pregària del Pare Nostre guiada pel rector de la parròquia, Mn Oswald.

En la vetlla es convidava a una conversió ecològica integral que transformi els nostres cors i la nostra manera de viure cap a un estil de vida més senzill, més respectuós i fraternal amb totes les criatures. El silenci, la paraula i el cant ens portaran a descobrir que tot està connectat, i que la creació és un do a custodiar amb amor i esperança.

«*Dilexi te*», Lleó XIV: no es pot separar la fe de l'amor pels pobres

Redacció

S'ha publicat la primera exhortació apostòlica de Robert Francis Prevost, un treball iniciat per Francesc sobre el tema del servei als pobres, en el rostre dels quals trobem “el patiment dels innocents”. El Papa denuncia l'economia que mata, la manca d'equitat, la violència contra les dones, la desnutrició i l'emergència educativa. El text brolla de

l'Evangeli del Fill de Déu, que es va fer pobre des de la seva entrada al món i que rellança el Magisteri de l'Església sobre els pobres en els darrers cent cinquanta anys.

El títol, que remet a la frase bíblica de l'Apocalipsi (Ap 3,9), estableix el marc teològic: Déu estima de manera particu-

lar les comunitats i les persones que, malgrat la seva feblesa o manca de recursos, són fidels. Aquesta declaració d'amor diví esdevé el fonament de l'amor cristià cap al proïsme sofrint.

L'Amor als pobres: un llaç inseparable de la Fe

El Papa Lleó XIV subratlla de manera insistent que l'opció pels pobres no és un mer afegit ètic o una activitat subsidiària de l'Església, sinó el "nucli incandescent de la missió eclesial" i el "criteri del veritable culte". Cita l'exemple de Jesús, que s'identifica amb "els més petits de la societat", revelant la dignitat inalienable de tot ésser humà, especialment quan és "més feble, miserable i patint".

El document reprèn la coneguda frase de Sant Joan Crisòstom: "L'altar és d'or, però la víctima és pobre", per denunciar que qualsevol acte de culte o pietat que ignori el pobre és un culte buit. La caritat cap al proïsme necessitat no és beneficència, sinó "l'horitzó de la revelació", és a dir, el lloc on es manifesta i s'adora el mateix Crist.

Múltiples rostres de l'empobriment i l'opció de Déu

L'exhortació expandeix el concepte de pobresa més enllà de la manca material. Es reconeix que hi ha múltiples formes d'empobriment que clamen a la consciència cristiana:

Pobresa material: Fam, manca d'habitatge i atur.

Pobresa social i cultural: Exclusió, manca d'accés a l'educació i la discriminació.

Pobresa espiritual i moral: Soledat, desesperació, buit existencial i les conseqüències del vici.

Lleó XIV recorda que tota la història de la salvació és marcada per l'opció preferencial de Déu pels pobres. Des de l'alliberament d'Israel de l'esclavatge a Egipte fins al càntic de Maria (Magnificat), l'Escriptura presenta un Déu que escolta el crit de l'oprimit i que es revela com a alliberador. Per tant, el cristià ha de sintonitzar el cor amb aquesta elecció divina.

El Papa denuncia sense embuts la creixent desigualtat al món contemporani. Critica les "certes elits de rics" que viuen en una "bombolla" de luxe, indiferents al patiment de la gent comuna, així com la "frivolitat" dels que intenten relativitzar la gravetat de les dades de pobresa o que atribueixen la misèria a l'"autoelecció" dels afectats.

La Tradició de l'Església: un riu de Llum i Vida

Un dels capítols clau es dedica a mostrar com l'opció pels pobres ha estat un far de llum constant al llarg de la història de l'Església, des dels Pares fins al Concili Vaticà II:

La Cura dels Malalts: El servei als malalts no és només un gest humà, sinó una acció teològica. El Papa afirma que, en el gest de cuidar i netejar una ferida, l'Església proclama que la salvació és una acció concreta i que el Regne de Déu s'inicia entre els més vulnerables.

L'Alliberament dels Captius i la Lluita contra l'Esclavitud: L'Església sempre ha lluitat contra totes les formes d'esclavitud i d'opressió. El document fa una crida a l'acció per combatre les noves formes d'esclavatge modern: trata de persones, treball forçat i explotació.

La Vida Monàstica i el Pobre: Contrari a la idea que el claustre és un mer refugi del món, el Papa destaca que les ordres monàstiques que van obrir les portes als pobres van revelar que la contemplació exigeix la misericòrdia com el seu fruit més pur.

A més, emfatitza la importància de l'educació com a eina d'alliberament i la necessitat d'acompanyar els migrants i els refugiats, reconeixent-hi la figura del foraster indefens que l'Escriptura crida a acollir.

L'acció i la conversió personal

"Dilexi te" va més enllà de la reflexió per exigir una conversió personal i estructural. L'exhortació recorda que no n'hi ha prou de donar el que sobra; la caritat exigeix una participació a l'obra alliberadora de Crist i un compromís que modifiqui els estils de vida.

L'exhortació posa l'accent en la destinació universal dels béns i en la funció social de la propietat, principis recordats pel Concili Vaticà II. Això implica que la propietat privada mai no és un dret absolut i intocable, sinó que està subordinada a la necessitat que tots els éssers humans puguin viure amb dignitat.

El Papa Lleó XIV conclou que la trobada amb els pobres és una experiència que evangelitza. En acostar-nos-hi, no anem només a "portar-los a Déu", sinó que el trobem a Ell enmig del seu patiment. Aquesta trobada no és de dalt a baix, sinó una trobada entre iguals on el cristià és interpel·lat i transformat.

Dilexi te: Església que s'agenolla davant el pobre

Romà Casanova, bisbe de Vic

The estimat (Ap 3,9). Amb aquesta citació breu i directa comença l'exhortació apostòlica *Dilexi te* de Lleó XIV que, reprenent el llegat espiritual del papa Francesc, situa l'amor als pobres en el cor mateix de la fe cristiana. Aquest document en l'inici del seu pontificat és una autèntica confessió teològica sobre la identitat de l'Església. Des de les primeres pàgines ja s'aclareix que la cura d'aquells que no tenen poder ni reconeixement «no pertany a l'àmbit de la beneficència, sinó de la Revelació [...], perquè en els pobres el Senyor continua tenint alguna cosa a dir-nos» (5). Aquesta afirmació condensa la intuïció més important del text: no som davant una simple exhortació social, sinó davant una crida a redescobrir que el rostre del Crist humil constitueix la via privilegiada per a comprendre el misteri de Déu i de l'Església.

Som davant una crida a redescobrir que el rostre del Crist humil constitueix la via privilegiada per a comprendre el misteri de Déu i de l'Església.

El document recorre l'Escriptura per mostrar que el clam dels pobres ha estat sempre acollit per Déu. I, de manera culminant, Crist s'identifica amb els darrers, fent-se pobre. La seva vida, des del pessebre fins a la creu, revela una *kénosis* que no és solament moral sinó teològica (cf. 16). Així s'ha mostrat Déu, abaixant-se per tal de fer-se proper i alliberador. Quan l'Església es comprèn a si mateixa a partir d'aquest descens diví, llavors esdevé una «Església pobra i per als pobres» (110), perquè la caritat no és una simple filantropia amable, sinó que és «fe que es fa carn» i s'agenolla davant el sofriment humà (cf. 52).

El Papa denuncia amb lucidesa una civilització que ha convertit l'economia en un fi en si mateixa. Critica un

model mercantilista que mesura el valor de la vida amb la rendibilitat i «tolera amb indiferència que milions de persones morin de fam o visquin en condicions indignes» (11). Enmig d'un món que exalta l'èxit i exclou els febles, el Sant Pare alça la veu: «Encara persisteix una cultura que descarta sense adonar-se'n» (11). El seu crit és clar: no hi ha futur per a la humanitat si el benefici continua estant per damunt de la persona. La pobresa no és un accident ni una culpa; és el fruit d'un sistema que divideix i deixa enrere.

Aquesta exhortació ens convida a una conversió real. Si parlem de Déu en abstracte, sense tocar la ferida humana, parlem d'un Déu que no s'ha encarnat (cf. 99). Com ens diu Lleó XIV: «Encara avui, cal donar.» Sí, encara avui, cal donar almoïna i donar temps, mirada, companyia, perdó, presència. L'Església sap que, «quan s'ajup fins a terra per tenir cura dels pobres, adopta la seva postura més elevada» (79).

